

en opgave af vidtrækkende betydning for domfældte. Kommissionen har dog ikke ment, at der — bortset fra forslaget om forbehold med hensyn til senere betydelig skærpelse — er grundlag for at opstille andre garantier mod uheldige praktiske konsekvenser end allerede indeholdt i udkastet. Hvor en længstetid fastsættes, vil denne være den væsentligste garanti. Valget af foranstaltning på ubestemt tid kan næppe ved loven knyttes til noget fast kriterium. Kommissionen har på dette punkt foreslået en ændring i udkastet, hvorefter sådan foranstaltning kun kan idømmes, når det findes påkrævet for at fyldestgøre de i § 82, stk. 2, (nu § 86, stk. 2) nævnte hensyn. Reglen i § 88, stk. 3, (nu § 92, stk. 3) om obligatorisk revision af afgørelser om frihedsberøvelse på ubestemt tid bør efter kommissionens opfattelse finde anvendelse uanset foranstaltningens art.

Blandt de spørgsmål, som rejser sig i forbindelse med *reglerne om de enkelte foranstaltninger*, har kommissionen mest indgående beskæftiget sig med anvendelsen af lægebehandling og andre foranstaltninger over for personer, hvis kriminalitet har sammenhæng med en unormal sjælelig eller legemlig tilstand.

For så vidt angår *psykisk abnormitet* er udgangspunktet, at en sådan, når den har ført til kriminalitet, må tages som indikation for en særlig foranstaltning, der består i behandling. Udkastets § 101 (nu § 106) hjemler anvendelse af lægelig begrundet kur eller anstaltsbehandling i det omfang, hvori det på grund af abnormtilstanden skønnes nødvendigt for at hindre nye lovovertrædelser. Samtidig nævner § 104 (nu § 107) psykisk unormalitet blandt de omstændigheder, der ud fra sikkerhedshensyn kan begrunde dom til forvaring. Herved fremhæves det, at psykisk unormalitet ikke udelukkende kan betragtes som et spørgsmål om egnet behandling.

Den danske straffelov lægger over for al psykisk unormalitet hovedvægten på hensynet til retssikkerheden og åbner inden for den herved afstukne ramme mulighed for lægelig behandling. Kommissionen er af den opfattelse, at denne ordning er udtryk for det rigtige grundsynspunkt.

Sikkerhedssynspunktet vil, i modsætning til behandlingssynspunktet, ikke kunne begrunde iværksættelse af lægebehandling, hvor der trods vedvarende psykisk unormalitet ikke er indiceret nogen fare for retssikkerheden. Hos en del af kommissionens medlemmer har der været stemning for at følge behandlingssynspunktet dette skridt videre, men der er opnået enighed om, at en så vid adgang til med foranledning i en begået lovovertrædelse at iværksætte lægebehandling er betænkelig inden for rammerne af en kriminallov, også fordi „psykisk unormalitet“ må tages i meget vid betydning. Den begrænsning, som herefter må fastholdes, kan som nævnt udtrykkes ved en angivelse af hensynet til retssikkerheden, men den kunne også — som efter udkastets § 101 (nu § 106) — bestå i en direkte henvisning til faren for recidiv, nødvendigheden af at hindre nye lovovertrædelser. Efter den forståelse af hensynet til retssikkerheden, som lægges til grund ved anvendelsen af straffelovens § 70, vil den praktiske forskel mellem de to kriterier næppe blive stor, og det må da foretrækkes at følge straffeloven.

På grundlag af disse overvejelser har kommissionen ment at burde formulere en fælles regel, § 101, stk. 1, om psykisk unormalitet, hvorved det bliver overflødigt at henvise til disse tilstande i § 104 (nu § 107). Kommissionens forslag tager sigte på en formulering, som både tilfredsstillende systematiske hensyn og tydeligt angiver det grundlæggende synspunkt ved bedømmelsen af abnormtilstande. Efter forslaget kan der i tilfælde, hvor hensynet til retssikkerheden gør det påkrævet, dømmes til anbringelse på anstalt eller hospital eller efter de om farlige forbrydere i almindelighed gældende forvaringsregler, og i tilfælde,